

РЕШЕНИЕ

№ 22

гр. София, 11.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ани Захариева

Членове: Доротея Кехайова
Теодора Анг. Карабашева

при участието на секретаря Албена Вл. Арсова
като разгледа докладваното от Теодора Анг. Карабашева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221100602710 по описа за 2022 година

Производството по реда на чл. 327 и следв. от НПК.

С присъда от 16.05.2022 г., постановена по НОХД № 9144/2017 г. по описа на СРС, НО, 135-ти състав, подсъдимият Н. Е. С. е признат за невиновен в това, че за времето от 15:40 ч. до 20:00 ч. на пътен възел „Мухово“ на 500 м. от АМ „Тракия“, на около 2 км. От гр. Ихтиман в автомобил марка „Пежо“ модел „207“, ДК № ***** е задържал като заложник А. Т. Б. с ЕГН: *****, чието освобождаване поставил в зависимост от изпълнението на определено условие от страна на трето лице – Н. К. Н. – майка на Б., да предостави на дееца сумата от 130 000 лева (сто и тридесет хиляди) лева, за които претендирал, че са дължими – престъпление по чл. 143а, ал. 1, предл. 3 от НК. Подсъдимият е признат и за невиновен за това, че на 20.03.2014 г. около 15:30 ч. в гр. София, ж.к. „*****“ се е заканил с убийство на А. Т. Б. с ЕГН: ***** – с думите „ще ви избием, казвам ти ще ви избием“, и това заканване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му – престъпление по чл. 144, ал. 3 вр. ал. 1 от НК, както и за това, че на 20.03.2014 г. около 15:30 ч. в гр. София, жк ***** се е заканил

с убийство на Н. К. Н. с ЕГН: ***** с думите „ще ви избием, казвам ти ще ви избием“, и това заканване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му – престъпление по чл. 144, ал. 3 вр. ал. 1 от НК, поради което и на основание чл. 304 от НПК го оправдава по така повдигнатото обвинение.

С цитирания съдебен акт от 16.05.2022 г. е отхвърлен като неоснователен приетият за съвместно разглеждане на основание чл. 45 ЗЗД граждански иск от А. Б. срещу подсъдимия Н. С. за обезщетение на причинените от престъплението по чл. 143а, ал. 1 от НК неимуществени вреди в размер на 20 000 (двадесет хиляди) лева, ведно със законната лихва от датата на увреждането до окончателното изплащане на сумата. Отхвърлени като неоснователни и приетите за съвместно разглеждане на основание чл. 45 ЗЗД граждански иски от А. Б. и Н. Н. срещу подсъдимия С. за обезщетение на причинените от престъплението по чл. 144, ал. 3 вр. ал. 1 от НК неимуществени вреди, всеки в размер от по 20 000 (двадесет хиляди) лева, ведно със законната лихва от датата на увреждането до окончателното изплащане на сумата.

Срещу присъдата е постъпил въззивен протест с доводи за неговата неправилност и необоснованост. Твърди се, че по делото са събрани и проверени всички възможни и необходими доказателства, които в своята съвкупност водят до извод, че именно подсъдимият С. е извършил деянията, за които му е повдигнато обвинение. Иска се отмяна на присъдата и постановяване на нова, с която подсъдимият Н. С. да бъде признат за виновен за престъпленията, за които му е повдигнато обвинение.

Срещу съдебния акт на първоинстанционния съд е депозирана въззивна жалба от частните обвинители и граждански ищци – Н. Н. и А. Б., чрез повереникът им – адв. В. – САК, в които се излагат съображения за неправилност и незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт. Иска се отмяна на присъдата в цялост и постановяване на нова, с която подсъдимият С. да бъде признат за виновен за престъпленията, за които му е повдигнато обвинение, и с която предявените граждански иски да бъдат уважени.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция представителят на държавното обвинение не поддържа подаденият протест и счита, че протестът и подадените въззивни жалби от частните обвинители и граждански ищци

следва да бъдат оставени без уважение, като се иска първоинстанционната присъда да бъде потвърдена.

В съдебно заседание пред въззивния съд повереникът на частните обвинители и граждански ищци поддържа въззивните жалби и намира, че подсъдимият следва да понесе наказателна отговорност по повдигнатите му обвинения.

В същото съдебно заседание защитникът на подсъдимия С. счита въззивните жалби и протестът за неоснователни, а първоинстанционната присъда намира за правилна и законосъобразна, поради което и моли същата да бъде потвърдена в цялост.

Подсъдимият С. в своя лична защита заявява, че поддържа казаното от защитника си и подчертава, че всички пари са били давани на Н. Н., а не на нейния шеф.

В предоставена реплика повереникът на частните обвинители и граждански ищци изтъква, че в датата на извършване на деянията А. Б. се е страхувал изключително много от подсъдимия, тъй като последният многократно е влизал в дома Б. и Н., трошил е и им се заканвал.

В предоставена дуплика защитникът на подсъдимия С. подчертава, че към 20.30.2014 г. Б. е бил на 20 години, а по отношения на твърденията за проникване, повреждане и унищожаване на чуждо имущество не са били подавани жалби от частните обвинители и граждански ищци.

В последната си дума С. заявява, че не е отвлечал А. Б., че не е трошил нищо в апартамента им и че не е заплашвал никого. Моли първоинстанционната присъда да бъде потвърдена.

Софийски градски съд, наказателно отделение, XII-ти въззивен състав, като се запозна с материалите по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, намира за установено следното:

Въззивният съд, при самостоятелния си прочит на данните по делото, намери фактическата обстановка описана в мотивите на присъдата за правилно установена, изградена въз основа на обективен анализ на всички събрани по делото доказателства, коментирани в тяхната съвкупност. Въз основа на достъпните и възможни за събиране гласни и писмени доказателства, съдът е стигнал до единствен и непротиворечив извод относно невинността на подсъдимия С.. При самостоятелна преценка на събраните

по делото доказателства, настоящата инстанция не намери основания за промяна на фактическата обстановка по делото, която е следната:

Подсъдимият Н. Е. С. с ЕГН: ***** е роден на ***** г. в гр. София, с постоянен и настоящ адрес в гр. София, ж.к. „*****“ българин, с българско гражданство, неженен, със средно образование, като последният е неосъждан.

Свидетелят Н. Н. и подсъдимият поддържали приятелски взаимоотношения от много години. Н. заемала длъжността „счетоводител“ във фирмата на бащата на С., като баща му страдал от онкологично заболяване. Н. оказвала помощ и подкрепа в периода на лечението на бащата на подсъдимия, като последният починал през 2008 г. вследствие на заболяването му.

По-късно през 2012 г. свидетелят Н. работела като счетоводител в „МЦМ-ГЕ“ ЕООД, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „*****“ с предмет на дейност внос и износ на минерали, метали и медни руди, чийто управител бил М.Ц.. През същата 2012 г. Н. потърсила подсъдимия С. по телефона и поискала да се срещнат, на която покана С. откликнал. На самата среща свидетелят Н. обяснила на С., че започнала работа в една фирма, която се занимавала с медна руда, като в този период фирмата имала финансови затруднения, поради което му поискала и сумата от 20 000 лева под предтекст фирмата да продължи дейността си по натрошаване, пакетиране и продажба на руда и с обещанието, че парите ще му бъдат върнати. Подсъдимият се съгласил и впоследствие предоставил исканата сума.

На различни дати след тази среща отново през 2012 г. подсъдимият продължавал да предоставя по искане на Н. различни по размер суми за бизнеса на нейния шеф, вярвайки че същите ще му бъдат върнати. С. дал на Н. допълнително следните суми: 6 000 лева за закупуване на камион с вдигащ се борд; 40 000 евро за закупуване на руда и още други суми, които С. заел от своите близки – майка му, сестра му и племеника му. Общата стойност на предоставената в заем на Н. сума, необходима за развитие на бизнеса на шефа □ с медна руда, възлизала в размер около 190 000 – 200 000 лева. За предаването и получаването на паричните суми от свидетеля Н. не били съставяни никакви документи, нито пък разписки, понеже подсъдимият □ имал пълно доверие и се чувствал благодарен за оказаната от нея помощ и

положени грижи за болния му баща.

Дадените суми обаче така и не били върнати, а междувременно Н. и нейният шеф – М.Ц. (починал в хода на разглеждане на делото на 20.12.2020 г.) продължавали да му искат още пари, да го молят да търси средства от други хора за спасяването на бизнеса и отново обещавали, че парите ще му бъдат възстановени. Така и отношенията им започнали да се влошават. Н. живеела в апартамент, находящ се в гр. София, ж.к. „*****“ заедно с двете си деца – синът □ А. Б. и дъщеря □, което жилище подсъдимият посещавал често, задавайки въпроси, свързани с това кога ще му бъдат върнати парите, като разговорите помежду им често прераствали в спорове, водещи се на висок тон.

Подсъдимият продължил да посещава жилището на Н. и след като М.Ц. напуснал територията на Република България в началото на 2014 г., когато подсъдимият осъзнал, че всъщност е бил излъган и че парите, които е предоставял за бизнеса с медна руда, няма да му бъдат върнати. В резултат на това при срещите си със свидетелите Н. и нейния син – Б. подсъдимият отправял заплахи за саморазправа с нея и семейството □, като □ повтарял, че ще я убие и ще избие цялата □ рода. Така на 20.03.2014 г. в следобедните часове подсъдимият С. посетил за пореден път дома на Н. и видимо афектиран я попитал какво ще правят с парите и как ще търсят Ц., като отново изнервено повтарял, че ще я убие.

С. бил притеснен и нервен, тъй като считал, че Н. не му казвала цялата истина за това къде е М.Ц., какво се случва наистина с бизнеса с медната руда и че го лъже за това, че нещата щели да се оправят. Поради тази причина и разговорът помежду им прераствал в скандал, по време на който подсъдимият отново отправял заплахи към Н. и А. Б. на висок тон, след което се обърнал към Б., който също присъствал на спора, и му казал да се облече, за да отидат навън и да свършат една работа, на което предложение Б. се съгласил.

С. и Б. напуснали жилището на Н., качили се в лек автомобил марка „Пежо“, модел „207“ с рег. № ***** собственост на Н., която обаче го предоставила на С. за ползване, след което автомобилът излязъл от гр. София и поел по автомагистрала Тракия. Междувременно, С. казал на Б., че отиват на село при майка му, за да ѝ помогнат с дървата.

В този момент, след като Б. и С. напуснали апартамента, свидетелят Н.

звъннала по мобилния телефон на Б., понеже била притеснена, че не знае къде са отишли, но той не ѝ вдигнал. След това решила да звънне на сестрата на подсъдимия – В.Д., на която споделила, че сина ѝ е със С. и не знае къде се намират и че смята да звънне на полицията. Синът на Д. чул разговора между майка му и Н., поради което решил да се обади на Н. и да я успокои, като ѝ казал да не бърза да се обажда в полицията и че той щял да разбере какво се е случило.

Свидетелят Д. разказал на брат си за случилото се, при което двамата отишли в апартамента на Н., която заварили разстроена, треперееща и говореща на висок тон. В нейно присъствие Д. звъннал на подсъдимия по мобилния телефон и му казал, че е в дома на Н., че тя е изнервена, тъй като не знаела къде е синът ѝ, и че щяла да звънне в полицията. Подсъдимият му казал, че А. е с него и че пият кафе, като предоставил телефона на Б., за да говори с майка си. Тя го попитала веднага къде се намират, а Б. ѝ отговорил, че са близо до гр. Ихтиман, като ѝ обяснил, че не е отговорил на обаждането ѝ, понеже си бил изключил звука на телефона.

В това време в дома на Н. пристигнали нейната дъщеря и свидетелят Б.Н. – приятел на А. Б. Н. показал на Н. локацията на Б., която той сам му бил изпратил посредством приложението „viber”, като се установило, че в действителност се намирал в близост до гр. Ихтиман. Свидетелят Н. показал и кореспонденцията си с Б., която водели, докато той се намирал с подсъдимия С. в автомобила. Тогава Н. се обадила в полицията и им съобщила, че синът ѝ бил отвлечен от мъж, на когото дължала голяма сума пари и посочила къде се намират.

В резултат на подадения сигнал по телефон 112 била организирана специализирана полицейска операция по издирването и установяването на подсъдимия С. и свидетеля Б.. При изпълнение на служебните си задължения свидетелите К.К. и Ф.Ф., полицейски служители към 09 РУ – СДВР, отишли в ж.к. „*****”, където се очаквало С. и Б. да пристигнат с лек автомобил „Пежо“. Не след дълго, около 20:00 часа към блока се приближил очаквания лек автомобил, който след като преустановил движението си, водачът му слезъл от автомобила и бил задържан от полицейските служители. Подсъдимият С. не оказал съпротива при задържането си, след което бил откаран в сградата на ГД „НП“.

От заключението на изготвената в хода на досъдебното производство и приета по делото комуникационно-техническа експертиза на два броя DVD-R, предадени с протоколи за доброволно предаване от св. Б. и свидетелят Н., се установява съдържанието на проведената кореспонденция между тях по приложението „Facebook-Messenger“, както и координатите от изпратената от свидетелят Б. локация чрез мобилното приложение „Viber“.

Правилно контролираният съд е приел, че фактологията описана от него и възприета от настоящата инстанция се подкрепя от събраните по делото доказателства и доказателствени средства: обясненията на подсъдимия С.; показанията на свидетелите А. Б. и Н. Н., дадени в хода на съдебното следствие и приобщените им показания чрез прочитането им по реда на чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 и т.2, предл. 2 от НПК; показанията на свидетелите К.К., Ф.Ф., Б.Н. и А.Г., дадени в съдебна фаза и прочетени на основание чл. 281, ал. 1 вр. ал. 1, т. 2, предл. 2 от НПК; показанията на свидетеля Д. от съдебното следствие пред СРС и прочетените по реда на чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 НПК, както и показанията на свидетеля Т.а, дадени в съдебно заседание и прочетените по реда на чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 2, предл. 2 от НПК и прочетените по реда на чл. 281, ал. 1, т. 1 от НПК и дадени пред друг съдебен състав по НОХД № 16776/2015 г. по описа на СРС, НО, 15-ти състав; писмени доказателства и доказателствени средства: протоколи за доброволно предаване (находящи се на л. 16-17 от том 1 от ДП и л. 11-12 от том 2 от ДП), протокол за оглед на местопроизшествие (л. 19-22 от том 1 от ДП), протокол за оглед на лек автомобил „Пежо“ (л. 23-24 от том 1 от ДП), заповед за задържане – л. 15 и л. 16 от том 2 от ДП, протокол за обиск (л. 19-20 от том 2 от ДП), фотоалбум (л. 45-49 от том 2 от ДП), протокол за разпознаване (л. 54-55 от том 2 от ДП), декларация от М.Ц. (намираща се на л. 68 в том 2 ДП), нареждания за презграничен превод от 11.10.2012 г. и от 27.09.2012 г. – л. 69-70 от том 2 на ДП, справка за пътуване на лице (л. 72-73 от том 2 на ДП), справка за съдимост на С., писма от МВР, дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ (л. 209, л.214-215 и л. 221 СП), писмо от РС-Костинброд, ведно с приложенията към него (л. 223-228 СП), Присъда по НОХД № 9952/17 г. по описа на СРС, НО, 93-ти състав и мотиви (л. 273-275 СП), писмо от МВР, отдел „Противодействие на криминалната престъпност“ (л. 330 СП); както и способите за доказване: заключенията на изготвените и приети по делото експертизи – СПЕ на Б. и на Н. (л.94-103 и л. 106-116 от том

2 на ДП), КСППЕ на Н. и Б. (л.24 от СП) и комуникационно-техническа експертиза на два броя DVD-R.

Настоящият съдебен състав възприема изцяло фактическите констатации на първостепенния съд, защото същите почиват на вярна и точна интерпретация на събраните гласни и писмени доказателства, ведно с експертните заключения и устните пояснения към тях. Всички тези доказателства в съвкупност разкриват и установяват по безспорен начин механизма на деянието и авторството на същото. Въззивният съд напълно възприема аргументирания анализ на доказателствените източници, подробно изложени в мотивите към присъдата, относно кредитирането на показанията на разпитаните по делото свидетели и фактите, изведени от тях чрез използване на правилата на формалната логика. Когато и доколкото изразява съгласие с доказателствения анализ, направен от предходната инстанция, въззивният съд не е длъжен да обсъжда отново подробно доказателствата по делото, а може да анализира само тези които се оспорват, за да отговори изчерпателно на наведените доводи в жалбата или протеста или тези, които счита за неправилно анализирани /в този смисъл Решение № 372 от 01.10.2012 г. по НД № 1158/2012 г., НК, III НО на ВКС/.

На първо място, въззивният съд намира, че присъдата не търпи упрек за проявена селективност и едностранчивост при обсъждане на гласните доказателствени средства във вреда на държавното и частното обвинение. В тази връзка, следва да се отбележи, че съдът е бил длъжен да използва всички критерии за оценка достоверността и точността на показанията на свидетелите, за да достигне до обективната истина. Последното е било особено наложително предвид обективно установената сериозна лична заинтересованост и пристрастност на разпитаните свидетели, произтичаща основно от влошените им отношения с подсъдимия, както и от имуществената заинтересованост от изхода на делото, а така също и от наличието на висящи производства от различно естество между тях и подсъдимия, което поражда висока степен на вероятност изходът на настоящето производство да обслужва развитието на другите дела/преписки. Ето защо, внимателната преценка на достоверността на свидетелските показания на свидетелите Н. и Б. е била несъмнено необходима, за да е сигурно, че те ще осигурят обективност на познавателния резултат, като при извършването □ първостепенният съд е изхождал единствено от утвърдените

в съдебната практика и признати от теорията критерии – тяхното вътрешно съдържание, логическа издържаност и последователност, преценява се дали са подробни и задълбочени или повърхностни. Следващият критерий, който използва съдът, за да прецени достоверността на свидетелските показания е съответствието им с несъмнено установени обективни данни, чието изясняване не е зависело от волята на нито една от страните в конфликта. Потвърждаването или оборването на определени свидетелски показания от другите доказателства по делото, е от решаващо значение за тяхната достоверност.

Изхождайки от тази отправна позиция, въззивният съд се солидаризира с оценката на свидетелските показания, изведена в мотивите на първоинстанционната присъда и също счита, че показанията на свидетелите Н. Н. и А. Б. са разнопосочни, неконкретни и непоследователни, като същите не намират опора в останалия приобщен по делото доказателствен материал. Това е така, тъй като в обвинителния акт отправеният към Н. и Б. от С. инкриминиран израз гласи: „ще ви избием, казвам ти, ще ви избием“, а същевременно нито един от свидетелите не възпроизвежда подобна реплика да е била отправена към когото и да е било от тях в показанията си. Нещо повече, след поставянето на конкретни въпроси свидетелят Н. е отговорила, че: „подсъдимият със сигурност е казал, че ще ме убие, тъй като той много често казваше това“, което означава, че случаят не е с инцидентен характер, а това е било често чуван във времето израз от самата нея. В продължение на дълъг период от време (повече от две години) подсъдимият С. многократно е посещавал дома на Н. и Б., отправяйки претенции за парите си, като почти винаги се е стигало до спор, водещ се на висок тон, като според показанията на свидетелите Н. и Б. освен вербална агресия, често се стигало и до физическа такава. Последната се изразявала в удряне по масата, чупене на мебели, хващане за гърлото на Н., отправяне на заплахи към Н. и нейното семейство. Същевременно обаче нито Н., нито Б. са предприели каквито и да е било действия по уведомяване на компетентните органи или дори осъществяване на ответна реакция срещу твърдения психически и физически тормоз. В допълнение следва да се посочи, че по делото не са приобщени и никакви доказателства в насока да е имало счупена покъщнина в дома на Н.. Напротив – те са пусkali всеки път С. в техния дом, което според настоящия съдебен състав представлява индиция, че за Н. и Б. тези посещения и

заплахите от страна на С. в нито един момент не са били приемани насериозно, нито пък като реални такива и не са съзнавали в нито един момент, че С. може да реализира която и да е била отправена заплаха. За тях многократно повтарящата се случка в дома им е било обичайно събитие, което не е породило в смут в тях за повече от две години, поради което и настоящата инстанция не може да възприеме наличието на основателен страх или пък наличие на основание, че заканите биха могли да бъдат осъществени в действителност както в Н., така и в Б..

Точното тълкуване на разпоредбата на чл. 144 от НК предполага обективна възможност заканата да бъде осъществена. Не става въпрос за абстрактна вероятност подсъдимото лице някога, някъде да извърши престъпление срещу пострадалото, негови близки или имуществото им, а за реализиране на конкретното действие, за което се отнася заканата. С оглед обвинението по настоящото дело, това предполага обективна възможност на инкриминираната дата, в апартамента на Н., С. да убие нея и Б.. Районният съд правилно е приел, че такава не се установява при изяснените факти. Самата закана не е била в състояние да предизвика основателен страх за живота на Н. и Б. поради това, че репликата "ще ви избием, казвам ти, ще ви избием", не е възприета буквално от тях. Този извод се налага от установения до момента стереотип на поведение на С. спрямо пострадалите, тъй като заплахите и тормозът са продължавали над две години преди инкриминираната дата. Не е оспорен фактическият извод на съда, че са получавали и други закани, че подобни реплики са били отправяни многократно и в миналото без да се стига до физическа агресия и без Н. и Б. да са очаквали реално посегателство над живота си. Било им е добре известно, че заради многото заети от С. пари на заем във връзка с бизнеса за медна руда на М.Ц., Н. е предоставила дори и моторно превозно средство на С., което е нейна собственост, и с оглед на това обстоятелство както Н., така и Б. са възприемали заплашителните реплики като очаквана емоционална реакция на гняв, а не като израз на намерението на С. да им причини смърт. Най-вероятно това, което е притеснявало пострадалите, е системността на тормоза и многобройността на проявите на С., а не конкретното съдържание на заканите му. В безогледния си стремеж да си върне така заетите парични средства подсъдимият е прекрачил границите на приемливото поведение, и постъпката му безспорно е морално укорима, но обществената му опасност е

значително по-ниска от тази на тежко умишлено престъпление от общ характер. (в този смисъл е и Решение № 149 от 24.11.2022 г. на ВКС по к. н. д. № 779/2022 г.)

На следващо място следва да се отбележи, че в свидетелските си показания Б. посочва, че докато били в лекия автомобил подсъдимият е говорил с майка му и няколко пъти □ бил казал „искам си парите“, след което затворил телефона. В свидетелските му показания обаче никъде не се споменава за поставяне на конкретно условие от страна на С., че ще го върне на Н. след като тя му предостави сумата от 130 000 лева, като подобни твърдения липсват и в показанията на Н.. В допълнение към изложеното следва да се посочи и че през цялото време, докато свидетелят Б. се е намирал в колата на подсъдимия, той е разполагал с телефон и даже се е възползвал от възможността да си комуникира с Н. първо в приложението “Facebook-Messenger“, където му написал: „Н. ще ме води някъде, ако стане напечено по вайбър ще ти пратя къде се намирам. И звъни на И. да каже на майка. Не ми пиши за сега.“ Впоследствие в 17:19 часа е изпратил локацията си по мобилното приложение „viber“ отново на своя приятел – свидетеля Н., а при проведения телефонен разговор с майка си □ казал, че се намират в близост до гр. Ихтиман. Тези обстоятелства се подкрепят и от заключението по изготвената и приета в първоинстанционното производство комплексна-техническа експертиза, според което безспорно се установява, че лекият автомобил, в който били подсъдимият и Б., се е намирал на около 2 км от град Ихтиман и по-конкретно до пътен възел „Мухово“, на 500 м. от автомагистрала „Тракия“. В показанията си Б. добавя, че в автомобила С. е бил спокоен, не е упражнил физическо или психическо насилие над него, не го е обиждал, а му бил казал, че отивали да свършат една работа. Дори споделя, че подсъдимият е спрял колата, че са пушили заедно цигари, а след това на връщане са минали през бензиностанция, където С. му взел напитка. Нещо повече, свидетелят споделя и че често взимал пари назаем от С. за море и за да си купува други неща. Всичко това мотивира и настоящия съдебен състав да не се солидализира с тезата на обвинението, че Б. е изпитвал основателен страх за живота си и че е бил лишен от възможността за свободно предвижване.

В обстоятелствената част на обвинителния акт при описанието на фактическата обстановка липсват достатъчно фактически данни, релевантни

за престъплението по чл. 143а от НК – държане на заложник. Отделено е повече внимание на продължителността на водените преговори, както и на хората, с които и чрез които той е преговарял, отколкото на съдържанието на тези преговори. Всъщност най-вече от съдържанието на тези преговори биха могли да се установят условията, които обвиняемият като деец е поставял пред Н. и от чието изпълнение е зависело освобождаването на сина □ А. Б.. Поставянето на определено условие или условия от дееца към посочен в наказателния закон адресат е важен съставомерен признак на престъплението по чл. 143а от НК, което е двуактно. Първият акт се изразява в противозаконно лишаване от свобода на едно лице, взето като заложник и се осъществява със съвкупност от действия или бездействия, чрез които неправомерно се ограничава възможността на лицето – заложник да формира своята воля за свободно придвижване в пространството. Вторият акт се изразява в съобщаването на даден адресат – определена държава, държавна или обществена организация или трето лице - факта на осъщественото задържане на заложника и поставянето на определено условие, от чието изпълнение зависи освобождаването на заложника. По този втори акт престъплението по чл. 143а от НК се различава от това по чл. 142а от НК – противозаконно лишаване от свобода.

Поради това обстоятелствената част на обвинителния акт, с който се обвинява лице за престъпление "държане на заложник", следва да съдържа достатъчно фактически данни, разкриващи ясно и достатъчно конкретно формулираното условие, което деецът поставя към съответния адресат и от изпълнението на което зависи освобождаването на заложника. В обстоятелствената част на коментирания обвинителен акт само по повод престъплението по чл. 143а от НК спрямо пострадалия Б. са отразени данни, които сочат, че обвиняемият е поставил към Н. като условие за освобождаването на посочения заложник връщане на парите му в размер на 130 000 лева, което не е разкрито достатъчно ясно и детайлно. Изложеното в обстоятелствената част на обвинителния акт не убеждава, че обвиняемият действително е формулирал и поставил към Н. като условие за освобождаване Б. държания от него като заложник, следното: „че няма да върне Б., докато Н. не му върне сумата от 130 000 лева“. За съставомерността на деянието по чл. 143а от НК не е нужно поставеното от похитителя условие да бъде изпълнено от адресата, но е необходимо да е налице поставянето на ясно и

конкретизирано по съдържание условие, каквото в съответния случай не се установява по делото.

В конкретният случай от приобщения по делото доказателствен материал и най-вече от свидетелските показания на Б. и Н. не може да бъде направен категоричен извод за съпричастност на подсъдимия в повдигнатото му обвинение по чл. 143а, ал. 1 от НК. Нелогично и житейски неоправдано е едно лице, което се счита за похитено/ограничено от правото си на свободно придвижване, да има възможност да комуникира чрез телефона си и да не вдига умишлено на майка си в този момент, тъй като подобно поведение безспорно би увеличило нейното притеснение, а същевременно свидетелят Б. не е бил ограничаван от тази възможност от самия С.. Още повече, свидетелят споделя, че е бил наясно с обтегнатите отношения между С. и Н., но въпреки това е искал от него допълнителни парични средства за собствени облаги и такива са му били предоставяни, което навежда на извод, че Б. е разчитал на С. и не се е страхувал от него в нито един момент. Не на последно място не може да бъде пропуснато и обстоятелството, че подсъдимият е спрял колата и в този период двамата с Б. са пушили цигари, говорили са си със спокоен тон, след което С. обърнал автомобила в посока към гр. София и по пътя спрели на бензиностанция, от която С. закупил на Б. напитка. Освен всичко гореизложено, настоящият съдебен състав кредитира с доверие показанията на свидетелите К.К. и Ф.Ф. – полицейски служители, които в показанията си подчертават, че при задържането на подсъдимия пред блока на Н., последният е бил стъписан и изненадан от наличието на полицейски органи и не е оказал никаква съпротива при задържането му. Всички тези факти не съответстват и не описват обстановка, присъща на престъплението по чл. 143а от НК, поради което и настоящият съдебен състав се солидализира с крайния извод на първостепенния съд за наличие на обективна несъставомерност на престъплението по чл. 143а, ал. 1 от НК, за което подсъдимия С. е предаден на съд.

Както правилно е отбелязъл и Софийски районен съд, така и Софийски градски съд кредитира заключенията от приетите по делото СПЕ и КСППЕ на свидетелите Н. и Б.. Не съществува съмнение в компетентността на вещите лица и специалните им знания. Следва обаче да се посочи, че внимателният прочит на проведеното от вещите лица обсъждане показва, че както при СПЕ, така и при КСППЕ, те са базирали заключението си на факти, различни от

процесните закани, обсъждали са реакцията на пострадалите в резултат на множество събития, случили се между процесните страни преди датата на деянието.

Посочените по-горе експертни заключения въззивният съд намира за изготвени, въз основа на научен подход, от вещи в съответната област на науката лица, като по делото не са налице каквито и да е обстоятелства, които да провокират съмнение в обективността и професионализма на съдебните експерти, както в тяхната безпристрастност и обективност.

Именно извършената оценка от страна на въззивния съд на свидетелстването на Н. Н. и А. Б., води до извод, че същите не са в състояние да обосноват обвинителната теза по изискуемия от НПК начин (несъмнено, категорично), а оттам - следва извод, че обвинението е недоказано, до който е достигнал и съставът на контролираната инстанция. Ето защо и след самостоятелен анализ на гласните доказателствени средства, СГС намира за правилен и съответен на правилата на формалната логика подхода на първостепенния съд при оценка на достоверността на гласните доказателствени средства, респ. фактическите му констатации са изградени върху източници на информация, чиято достоверност следва от установените в практиката способности за оценка на достоверността им, тъй като при недоказаност на обвинителната теза с оглед разпределянето на доказателствената тежест, следва да бъдат приети за установени единствено фактите, за които не е наличен спор, а относно спорните - тези на страната (подсъдимия), която не е длъжна да извърши пълно (несъмнено, категорично) доказване.

Така правилно според настоящия състав първата инстанция е оценила гласните доказателствени средства на свидетелите Н. и Б. като такива, несъдържащи необходимата степен на достоверност, конкретност и пълнота. В същите се откриват съществени несъответствия, като няма как да не се отчете и конкретната специфика на обтегнатост на отношенията между подсъдимия, от една страна, и свидетелите Н. и Б., от друга. Прозира и определената степен на заинтересованост на Н. и Б. от изхода на делото, както и наличието на други висящи производства помежду им. Липсата обаче и на други доказателства, които да подкрепят тяхната теза и да установяват по безспорен начин всички елементи от състава на процесните деяния, води до

извод, че не е налице сигурна доказателствена основа за ангажиране на наказателната отговорност на подсъдимия Н. С..

При това положение, щом събраните по делото доказателствени материали са обсъдени съгласно изискванията на чл. 305, ал. 3 НПК и не е допуснато превратното им тълкуване, вътрешното убеждение на първостепенния съд по фактите е правилно формирано и не може да бъде променяно или замествано.

На основата на вярно изяснената фактология обосновано и в съгласие с материалния закон, районният съд е приел, че подсъдимият Н. С. не е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 144, ал. 3 вр. ал. 1 НК както спрямо Н., така и спрямо Б.. Поради тази и причина по отношение на С. следва да бъдат приложени последиците на чл. 304 от НПК поради неговата недоказаност. Изложените материалноправни доводи в тази насока са правилни и не изискват коригиране от въззивния съд.

При депозираните свидетелски показания не е възможно да бъде направен единствен и категоричен извод, че е осъществен състава на престъпление по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК от привлеченото към наказателна отговорност лице и към двете пострадали лица. Показанията на свидетелите Н. и Б. не съдържат необходимата конкретика и яснота, като едновременно с това липсват и други доказателствени средства, подкрепящи обвинителната теза. В конкретния случай изричаните от подсъдимия С. думи са били отправяни многократно спрямо Н. и Б. в дома им в един значително продължителен период от време – повече от две години, като последните са били плод на импулсивно и гневно поведение, причината за която се корени в недоволството на С. от невърнатите в заеми парични суми, които е предоставял на Н..

По отношение на престъплението по чл. 143а, ал. 1 от НК настоящият състав намира, че от описаната фактическа обстановка не може да се извлече наличието на всички обективно съставомерни елементи на това деяние.

Събраният по делото доказателствен материал не подкрепя фактическата обстановка, описана в обстоятелствената част на обвинителния акт по категоричен и безспорен начин. Не е безспорно установено по делото наличието на престъпление против личността на частния обвинител и граждански ищец Б. и авторство на подсъдимия в причиняване му, т. е.

налице е обосновано съмнение по отношение главния факт по делото - наличието на престъпление и осъществяването му от страна на С. по чл. 143а, ал. 1 от НК. От събраните по делото доказателства не се установи категорично както невъзможността на заложника да се придвижва свободно в пространството, така и че именно подсъдимият поставил условие за освобождаването на заложника пред Н.. От доказателствената съвкупност по делото по безспорен начин се установи, че Б. е тръгнал доброволно с подсъдимия, че последният не е бил нито заплашван, нито пък спрямо него е била използвана физическа сила както при качването в самия автомобил, така и по време на целия му престой и слизането му от него. Б. през цялото време е разполагал със средство за комуникация – телефон, от който не е бил лишен в нито един момент. Всичко изложено налага извода, че не е имало момент, в който Б. е бил лишен против неговата воля от възможността за свободно придвижване. В тази връзка и при липсата на обективната страна на престъплението в конкретния казус е безпредметно обсъждането на субективната страна на последното.

Предвид недоказаността на обективната страна на престъпния състав по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК, както и на този по чл. 143а, ал. 1 от НК следва да бъдат приложени последиците, визирани в чл. 304 от НПК по отношение на подсъдимия С.. Недопустимо е постановяването на осъдителна присъда при недоказаност на обвинението по несъмнен начин, когато не са изяснени напълно обстоятелствата, касаещи същото обвинение. Само когато всички факти, включени в причинноследствения процес на престъпното деяние и неговото авторство бъдат установени безспорно и категорично, съдът може да постанови съответна осъдителна присъда. Последната не може да почива на предположения, на съмнителни, несигурни и колебливи изводи досежно автора на престъплението и неговите обективни и субективни признаци. Съдът признава подсъдимия за виновен само и единствено когато обвинението е доказано по несъмнен начин /чл. 303, ал. 2 от НПК/, което е гаранция за реализиране правата на обвиняемия, респ. подсъдимия в наказателния процес, произтичащи от презумпцията за невиност, установена в чл. 16 от НПК.

В хода на извършената проверка на настоящото наказателно производство не се констатираха нарушения, касаещи аспекта на правото на страните в процеса на безпристрастен съд или нарушения по чл. 29, ал. 2

НПК.

По отношение на предявените граждански искиове, въззивната инстанция се съгласява с крайния извод на първостепенния съд за липсата на предпоставките на чл. 45 от ЗЗД за ангажиране на гражданската отговорност на подсъдимия. Това е така, тъй като самите граждански искиове почиват на определена фактология и следва да бъдат доказани както по основание, така и по размер. В случая и двата им елемента не са доказани. Това е така, тъй като се установява фактология, върху която те почиват, различаваща се съществено от описаната в обвинителния акт, т.е. не са извършени деяния както по чл 144, ал. 3 вр. ал. 1 от Н, така и по чл. 143а, ал. 1 от НК. Тази отлика, именно, представлява пречка пред уважаването на исковете, поради което и настоящият състав не намира основание за ревизиране на първостепенния акт в този смисъл.

При този изход на делото и в съответствие с разпоредбата на чл. 190, ал. 1 НПК направените по делото разноси правилно са оставени в тежест на държавата.

По отношение на веществените доказателства по делото, а именно: един брой мобилен телефон, марка „Нокия“ с ИМЕИ 356062/03/019494/8, предаден с протокол за доброволно предаване от 20.03.2014 г. от свидетеля В.Д., както и един брой мобилен телефон, марка „Никоя 100“ с ИМЕИ 357290052404130, иззет с протокол за личен обиск на лицето Н. С. от 21.03.2014 г., то същите следва да бъдат върнати на собствениците им след влизане в сила на окончателния съдебен акт. Досежно петте броя угарки от цигари „Дънхил“, иззети с протокол за оглед на местопроизшествие от 21.03.2014 г., един брой суха марлена натривка от волан и скоростен лост на автомобил; един брой кутия от цигари „Дънхил“ с три броя цигари в нея, иззети с протокол за оглед на местопроизшествие от 21.03.2014 г., то същите да се унищожат след влизане в сила на окончателния съдебен акт.

В заключение, след обобщаване на резултатите от извършената на основание чл. 314 НПК служебна проверка на присъдата, въззивната инстанция не констатира основания за нейното изменение или отмяна, поради което прие, че следва да бъде потвърдена.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 от НПК, **СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО, XII-ти въззивен състав**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда № 20035939 от 16.05.2022 г. по НОХД № 9144/2017 г. по описа на СРС, НО, 135-ти състав.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____